

i Samfundet enten med Hensyn til Toldreformer eller andre Sager, der have ligget for her, har agiteret eller paa anden Maade sat sig i Bevægelse for at sætte deres Mening igjennem. Men saa forekommer det mig høist behynderligt, at man nu, første Gang i Landbruget ved et saa alvorligt Spørgsmaal som dette, sætter sig i Bevægelse for idetmindste at værne Noget om deres Interesser. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds udtalte, at hvis Landbruget havde handlet letsindigt og brugt for mange Penge, saa maatte det selv bære Følgerne. Ja, ganske vist, og der er heller ingen af Landboerne, der forlange enten af det ærede Medlem eller af nogen Anden, at de skulle bære nogle af deres Byrder. Landbrugerne ere fattede paa at bære deres egne Byrder selv. Men en Ting er vist, og det er, at ødelægger man den Produktion, der foregaar gjennem Landbruget — det er det Æneste, der bringer Penge ind i Landet — og stiller det saaledes, at Landbrugerne ikke kunne bringe Andet ud af deres Jorder end Jøden, saa kunne de ganske vist leve, og kunne de Nuværende ikke, saa kan der komme Andre; men saa gad jeg vide, hvorledes Staten i det Hele skal komme ud af det, naar ikke Landbruget faar Noget ud af sin Bedrift til Udførsel; thi alle de andre Næringsveje afgiver virkelig Intet, der bringer Penge ind i Landet, og det er virkelig for ikke ubetydelige Summer, der indføres, og det ogsaa af Ting, der ligesom hører til Livsfornödenhederne. Men kunne vi Intet udføre, saa kunne vi virkelig heller ikke betale det, vi indføre. Landbrugets Interessje er virkelig heller ikke saa ganske uden Interessje selv for Kjøbenhavn. Om ogsaa man er Embedsmand og føler sig sikret derved, saa er Landbrugets Interessje dog ikke uden Betydning selv for Bedkommende, og derfor skal man heller ikke ganske se bort fra, hvorledes Landbruget i det Hele har det. Den øvrige Befolknings Stilling i det Hele, og den Virksomhed, den udfører, er saa nøie knyttet til Landbrugsvirksomheden, at den virkelig ikke kan bestaa godt, naar Landbruget gaar til Grunde.

Det blev anført af et æret Medlem her lige overfor (N. S. Larsen), at denne Sag var en Agitation, der var sat i Gang for at hidse Gaardmænd mod Husmænd. Det tror jeg beror paa en fuldstændig Misforstaaelse; thi af Husmændene her i Landet er i det Mindste $\frac{3}{4}$ Eiendomsbesiddere, og de ere endog saa stærkere interesserede i denne Sag end de større Landbrugere, fordi de ikke paa egen Haand ere i Stand til at faae Noget ud af deres Kjøbhold, men derimod leverer deres Mælk til Andels- og Fællesmeierierne

og faar den betalt lige med Gaardmændene og enhver Anden, og saaledes faar det samme Udbytte af den Mælk, som de større Jordbrugere. Skal man tage det strengt, saa kan man sige, at de egentlige store Jordbrugere ere allermindst interesserede i denne Lov; thi deres Produkter er af en saadan Bestaafenhed, at de kan sendes under sit eget Mærke og kan afskændes paa det engelske Marked, hvormeget Kunstsmør vi saa end lave, og hvorledes vi saa end forøvrigt bærer os ad med Kunstsmørret. Nu har man paa en vis Maade ladet forstaa — og det kom navnlig frem fra det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen), der er en varm Kunstsmørven, at for det Første det danske Smør langt fra havde det gode Dødsomme paa det engelske Marked, som man vilde give det Udseende af. Det var vandholdigt, sjasket, slasket, og der var mange Mangler ved det. Nu forekommer det mig, at Udvalget — og det ærede Medlem har jo selv været Medlem af det — i sin Betænkning har oplyst, at i 1887 har det danske Smør i England kostet mere end noget som helst andet Lands Smør. Skulde det da være saa, at Englænderne ere saa ensfoldige, at de betale en Bæse, der er daarligere end alle andre, med høiere Pris; dertil tror jeg, Englænderne ere for praktiske. Det er altsaa en urigtig Betegnelse, han har givet det danske Smør. Det kan gjerne være, at der kan være enkelte af de ny-anlagte Andelsmeierier — der er jo i de sidste Aar anlagt Andelsmeierier i Hundredevis, kan man gjerne sige — som endnu ikke forstaa at behandle deres Smør saa godt, som de skulde og burde; men at der i Almindelighed hos Andelsmeierierne er en Bestræbelse for at levere saa godt Smør som muligt, har jeg i det Mindste havt Leilighed til at overbevise mig om. Som Vidnesbyrd i den Henseende kan ogsaa anføres, at de for en stor Del lønne deres Meierister med en Del af det, som Smørret koster over Topnoteringen, saa at Meieristerne selv ere stærkt interesserede i at lave det bedste Smør, der er muligt. Det samme ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen) anførte ligeledes, at vi slet ikke have nogen Borgen for, hvor længe vi kunne sende Smør til England, thi Englænderne kunne meget godt selv forsyne sig med Smør, naar de ville. Ganske vist, hvis Englænderne paa en Studs kunde forandre deres Bedrift fra Kvægopdræt og Fodning til Meieridrift, saa lod det sig gjøre; men det tror jeg ikke er af den Slags Ting, som der er nogen nær fore-